

ת"פ 49151/01/15 - מדינת ישראל, המאשימה נגד ש.י.ב., הנאשם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 49151-01-15 מדינת ישראל נ' ב'

בפני
בעניין: כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
מדינת ישראל - המאשימה
ע"י תביעות ירושלים
נגד
ש.י.ב. - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד גדעון נחום

גזר דין

כתב האישום

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של תקיפה סתם כלפי בת זוג, עבירה לפי סעיף 382 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977. על פי העובדות המנויות בכתב האישום, ביום 26.7.2014 בשעות אחר הצהריים, תפס הנאשם את פרק כף ידה של אשתו המתלוננת ועיקם אותה.

מהלך הדיון

ביום 17.12.2015 הגיעו הצדדים להסכמה, כי הנאשם יודה במיוחס לו בכתב האישום וייקבע כי הוא ביצע את המיוחס לו. הנאשם ישלח לשירות המבחן ובכפוף לתסקיר חיובי ואם לא יפתחו נגדו תיקים נוספים, תחזור בה המאשימה מכתב האישום בהסכמה. הדיון נדחה מעת לעת, תחילה לבקשת שירות המבחן ובהמשך עקב אי התייצבות של הנאשם.

תסקירי שירות המבחן

בעניינו של הנאשם הוגשו מספר תסקירים וכאמור, הדיון אף נדחה מפעם לפעם זאת עקב אי שיתוף פעולה מצד הנאשם.

מהתסקיר הראשון מיום 5.6.2016 עולה, כי במועד הגשת התסקיר, בני הזוג עוד היו נשואים, והנאשם היה כבן 29. שני בני הזוג עובדים. הנאשם תיאר את קורותיו וקורות חיי משפחתו הגרעינית. לדבריו התקשה בבתי הספר במסגרת החרדית, ובסופו של יום, נטש את אורח החיים החרדי בגיל עשרה, יחד עם עזיבתו את מסגרות הלימוד. בגיל 21 הכיר את אשתו והם נישאו. הוא תיאר מערכת יחסים מורכבת מעט, בשל הבדלי גישות בינו לבין המתלוננת, כשעל רקע זה נתגלעו ויכוחים. הוא נטל אחריות חלקית למעשים וטען, כי המעשה אירע משום שאשתו עמדה בדרכו. עם זאת סבר שירות המבחן כי הנאשם הבין את הפסול שבמעשים, וכן התרשם כי הנאשם מצוי במערכת יחסים בלתי בשלה, ובשל

קושי ביצירת קשר עם המתלוננת והצורך בהמשך אבחון הנאשם, ביקש לדחות את המשך הדיון כדי שיתפשר לו להשלים את מלאכתו.

בתסקיר השני מיום 19.9.2016 התברר, כי הנאשם לא שיתף את השירות בכך שחי בנפרד מהמתלוננת מזה למעלה משנה. שירות המבחן למד על כך משיחתו עם המתלוננת שתיארה כי בני הזוג התגרשו, לא בקלות, כאשר הנאשם הערים קשיים על ההליך. יחד עם צינה המתלוננת כי האירוע נשוא כתב האישום היה אירוע יחיד וחריג, הגם שמערכת היחסים בין השניים הייתה מורכבת ומרובת חיכוכים. שירות המבחן ציין, כי הנאשם לא יזם עמו קשר כפי שהתחייב בדיון קודם, ונמנע מהמלצה שיקומית, אלא המליץ על הטלת מאסר מותנה. שירות המבחן התרשם, כי על רקע דפוסיו של הנאשם והקושי שלו להתחייב ולשתף פעולה עם שירותו, וכן קיומם של קשיים בהתנהלות והתארגנות, לא היה באפשרות השירות לבוא בהמלצה טיפולית ולכן הומלץ על מאסר על-תנאי וקנס.

הדיון נדחה שוב ושירות המבחן הגיש תסקיר שלישי בחודש מאי 2017, בו עמד על כך שהנאשם לא יצר עמו קשר, ושירות המבחן מצדו, לא הצליח ליצור קשר עם הנאשם. עם זאת נטען, כי לנאשם לא נפתחו תיקים חדשים. לכן שירות המבחן חזר על המלצתו הקודמת.

בתסקיר האחרון שהוגש בספטמבר 2019, ציין שירות המבחן, כי הנאשם יזם עמו קשר ונפגש עם קצינת המבחן. הוא הבין את הפסול שבמעשים, טען כי אינו זקוק לטיפול, ומסר כי נמצא במערכת זוגית חדשה וחיונית מזה כשנה וחצי. עוד ציין, כי הגיע לעמק השווה ולא יזון עם המתלוננת, כיום גרושתו. הנאשם לא הצביע על נזק קונקרטי שייגרם לו, ושירות המבחן חזר על המלצותיו העונשיות הקודמות באופן דומה, כשהמליץ על הטלת מאסר על-תנאי והתחייבות - עונשים מרתיעים וצופי פני עתיד.

טיעונים לעונש

הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית.

מחד, ב"כ המאשימה יצאה חוצץ נגד התנהלות הנאשם בהליך זה בשל "דחיינותו" ובשל הנסיבות המנויות בתסקיר. היא עתרה למתחם ענישה שבין מאסר על-תנאי ועד חודשים ספורים של מאסר, אפשר בעבודות שירות, ולבסוף עתרה להטיל עליו עונש מאסר קצר, מאסר על-תנאי וקנס.

מאידך, הסניגור טען כי ניתן לסיים את ההליך ללא הרשעה, לנוכח נסיבותיו המינוריות של האירוע, וזאת לנוכח החשש שההרשעה תפגע בהעסקתו. הסניגור טען כי גישת שירות המבחן בעניינו של הנאשם בא לידי ביטוי בתסקיר, שמסקנתו, לדעתו, אינה מוצדקת. הסניגור הדגיש את קורות חייו וקשיי של הנאשם וביקש לקחתם בחשבון תוך שהדגיש כי מדובר בתיק אחד ויחיד.

קביעת מתחם הענישה - מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40' לחוק העונשין - בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש

לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם: מדובר במעשים מכוערים ואולם אין מדובר ברמת חומרה גבוהה ביחס למקרים אחרים מסוג זה; העבירה לא לוותה בתכנון מוקדם אלא מהווה ביטוי לפרץ רגשות רגעי; התקיפה היא ברף אלימות נמוך; בפועל הנזק מהאירוע מוגבל מבלי שנגרמו חבלות; המעשים נעשו בעידנא דריתחא תוך וויכוח שהתגלע בין בני הזוג; מדובר במעשה אלימות כלפי בת-זוג ומכאן חומרתו בהתחשב בערכים המוגנים עליהם עמדתי.

מדיניות הענישה הנוהגת - בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת, סקירת הפסיקה מלמדת, כי ישנו מנעד רחב של עונשים המוטלים על נאשמים בהתאם לנסיבות המעשה והעושה. ברע"פ 6466/17 **פלוני** נ' **מ"י** (מיום 18.9.2017) באישום דומה, אישר בית המשפט העליון מתחם ענישה שבין מעסר על-תנאי לצד ענישה נלווית לבין מספר חודשי מאסר שיכול שיבוצעו בדרך של עבודות שירות. בעפ"ג (י-ם) 11194-01-16 **פלוני** נ' **מ"י** (מיום 6.12.2016) נקבע מתחם ענישה שבין של"צ נרחב במקרים חריגים עד 15 חודשי מאסר.

מתחם הענישה - לפיכך, מתחם הענישה צריך לעמוד על עונש שינוע בין עונש לריצוי בשל"צ עד לעונש מאסר עד 6 חודשים.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40"א לחוק העונשין - ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: הנאשם לקח אחריות והודה בהזדמנות הראשונה. הנאשם נעדר עבר פלילי. לקחתי בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן ובטיעוני ההגנה. יחד עם זאת, הנאשם לא שיתף פעולה באופן משביע רצון, והתנהלותו בהליך זה הביאה להימשכות המיותרת במשך למעלה משלוש שנים - עניין שלא ניתן לזקוף לזכותו.

שאלת ההרשעה - בידוע, שעה שנמצא כי נאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, יש להרשיעו. זהו הכלל. אי-הרשעה הוא היוצא מן הכלל. בע"פ 2083/96 **כתב** נ' **מ"י** (מיום 21.8.1997) קבע בית המשפט העליון כי אי-הרשעה תיתכן בהינתן שני תנאים מצטברים: הראשון, כאשר טיב העבירה מאפשר אי-הרשעה מבחינת שיקולי הענישה ליחיד ולרבים; השני, כאשר הנזק העלול להיגרם לנאשם מעצם הרשעתו הוא קונקרטי ובלתי מידתי בנסיבות העניין. ראו בהקשר זה גם את ע"פ 5985/13 **אבן** נ' **מ"י** (מיום 2.4.2014) בפסקאות 6 ו-7. אשר לתנאי הראשון, לכאורה, לנוכח נסיבות העבירה המינוריות יחסית, לא ניתן לשלול ביטול הרשעה. עם זאת, התנאי השני אינו מתקיים כלל, שכן לא נטען לנזק קונקרטי שייגרם מהרשעת הנאשם. לפיכך, **הנאשם יורשע במעשים המיוחסים לו בכתב האישום**. שמעתי את טענות הסניגור, אך אין בידי לקבלן - לא לגופן, ביחס להתנהלות שירות המבחן, ולא ביחס לבקשתו לסיים את ההליך ללא הרשעה, מהטעמים עליהם עמדתי, כאמור.

המיקום במתחם - במכלול הנסיבות, יש למקם את הנאשם בחלק התחתון של המתחם.

גזירת הדין

לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

עמוד 3

- א. חודש מאסר, שלא ירוצה אלא אם יעבור הנאשם את העבירה בה הורשע בתוך שנתיים מהיום;
- ב. פיצוי למתלוננת בסך 500 ₪. הפיצוי ישולם ב-2 תשלומים החל מיום 1.1.2020, וב-1 לכל חודש רציף ועוקב. אי עמידה בתשלום מי מהתשלומים תביא לפירעון מיידי של הפיצוי ולתוספת הפרשי הצמדה וריבית פיגורים כחוק;
- ג. התחייבות בסך 2,000 ₪ שלא לעבור את העבירה בה הורשע הנאשם, במשך שנתיים מהיום, או שבוע מאסר תמורתה אם לא תיחתם. הובהר לנאשם שמשמעות ההתחייבות היא, כי אם יעבור את העבירה בתוך התקופה שצוינה, בית המשפט שיגזור את הדין יהא חייב לחלט את ההתחייבות כקנס.

יש לשלוח לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ב חשוון תש"פ, 20 נובמבר 2019, במעמד הצדדים.